

1

‘We zouden ze nu moeten opeten, voordat ze doodgaan en wegrotten,’ zei een barse stem.

Het geroezemoes drong maar vaag tot Richard door. In zijn halfbewuste toestand kon hij niet vaststellen wie er aan het woord was, laat staan dat hij snapte waar het over ging, maar hij besefte genoeg om verontrust te zijn door de haatdragende toon.

‘Ik vind dat we ze moeten verkopen,’ zei een tweede man, terwijl hij de knoop in het touw rond Richards enkels straktrok.

‘Verkopen?’ vroeg de eerste verontwaardigd. ‘Moet je die bloederige dekens zien waar ze in waren gewikkeld en al dat bloed op de grond in de wagen. Waarschijnlijk zijn ze al dood voordat we ze kunnen verkopen en dan zouden we niets aan ze hebben. Trouwens, hoe moeten we ze allebei dragen? De paarden van hun soldaten en de wagens zijn allemaal verdwenen, net als de rest van hun waardevolle spullen.’

De tweede man zuchtte somber. ‘Dan kunnen we beter die grote opeten voordat er nog iemand komt opdagen. Die kleine kunnen we makkelijker dragen en dan kunnen we haar verkopen.’

‘Of bewaren om later op te eten.’

‘Het is handiger als we haar verkopen. Zo’n kans om het be- drag te vangen dat zij ons kan opleveren krijgen we nooit meer!’

Terwijl de mannen aan het bekvechten waren, probeerde Richard zijn hand uit te steken naar Kahlan, die dicht tegen hem aan lag, maar dat lukte niet. Hij merkte dat zijn polsen stevig wa-

ren vastgebonden met een grof touw. Daarom stootte hij haar met zijn elleboog aan. Ze reageerde niet.

Richard wist dat hij iets moest doen, maar eerst moest hij bij zijn positieven komen en al zijn krachten aanwenden om een kans te kunnen maken. Hij voelde zich zo slap als een vaatdoek en koortsig door een innerlijke ziekte die niet alleen zijn krachten had ondermijnd, maar ook zijn geest in een doffe nevel had gehuld.

Hij tilde zijn hoofd een beetje op en gluurde door zijn wimpers naar het zwakke licht om zich te oriënteren, maar hij kon weinig onderscheiden. Toen zijn hoofd tegen iets aan stootte, beseftte hij dat Kahlan en hij met een stevig zeildoek waren bedekt. Onder de onderste rand zag hij bij zijn voeten een paar vage, donkere silhouetten. De ene man stapte dichterbij en tilde een punt van het zeildoek op, terwijl de ander een touw om Kahlans enkels bond en straktrok, precies zoals ze bij hem hadden gedaan.

Door het kiertje zag hij dat het nacht was. Het was vollemaan, maar omdat het schijnsel iets gedempts had, wist hij dat de hemel bewolkt was. Een trage motregen sijpelde door de windstille nacht. Achter de twee gestalten rees een dichte muur van sparren op tot buiten zijn gezichtsveld.

Kahlan verroerde zich niet toen Richard iets steviger met zijn elleboog tegen haar ribben porde. Haar handen lagen langs haar riem, net als bij hem. Door zijn ongerustheid over wat er met haar aan de hand kon zijn kostte het hem moeite om zijn gedachten te ordenen. Hij zag dat ze in ieder geval ademde, hoewel elke inademing oppervlakkig was.

Naarmate hij geleidelijk bijkwam, beseftte hij dat hij niet alleen een slap gevoel had als gevolg van een soort koorts, maar ook overal pijn vanwege honderden kleine wondjes. Uit sommige sijpelde zelfs nog bloed. Hij zag dat Kahlan ook onder zulke sneetjes en wondjes zat. Haar kleren waren doordrenkt met bloed.

Het was echter niet alleen hun eigen bloed dat hem zorgen baarde. De vochtige lucht die onder het zeildoek naar binnen zweefde droeg een nog zwaardere geur van bloed met zich mee, afkomstig van ergens achter de mannen. Er waren mensen bij hen geweest, mensen die hun te hulp waren gekomen. Zijn onge-

rustheid nam zo sterk toe dat hij niet meer in staat was zijn kracht te verzamelen.

Richard bespeurde het aanhoudende effect van zijn herstel en hij herkende de schaduwachtige aanraking van de vrouw die hem had genezen. Maar omdat zijn schrammen en kneuzingen nog steeds pijn deden, wist hij dat zijn genezing weliswaar op gang was gebracht, maar zich niet had voortgezet, laat staan dat die was voltooid.

Hij vroeg zich af hoe dat kwam.

Aan zijn andere kant, aan de kant waar Kahlan lag, hoorde hij iets over de bodem van de wagen schuiven.

‘Moet je dit zien,’ zei de man met de barse stem, terwijl hij het tevoorschijn trok. Voor het eerst kon Richard de omvang van de gespierde armen van de man zien toen hij het voorwerp dat hij naar zich toe had getrokken optilde.

De andere man floot zachtjes. ‘Hoe konden ze dat nou over het hoofd hebben gezien? Trouwens, hoe hebben ze die twee over het hoofd kunnen zien?’

De forsere man keek om zich heen. ‘Ze hebben zo’n puinzooi aangericht dat het alleen maar de Shun-tuk kunnen zijn geweest.’

De andere man dempte plotseling bezorgd zijn stem. ‘De Shun-tuk? Denk je dat echt?’

‘Voor zover ik hun gewoonten ken, denk ik dat zij het zijn geweest.’

‘Wat zouden die hier komen doen?’

De grote man boog zich naar zijn metgezel toe. ‘Hetzelfde als wij. Jagen op mensen met een ziel.’

‘Zo ver van hun eigen land? Dat lijkt me stug.’

‘Waar kun je beter jagen op mensen met een ziel, nu de grensmuur het heeft begeven? De Shun-tuk komen overal en hebben er alles voor over om zulke mensen te vinden. Net als wij.’ Hij hief met een snel gebaar zijn arm omhoog. ‘Wij zijn toch naar deze nieuwe gebieden gekomen om er te jagen? Dat zouden de Shun-tuk ook doen.’

‘Maar zij hebben een enorm groot domein. Weet je zeker dat ze zich zo ver zouden wagen?’

‘Hun domein mag dan enorm groot zijn en ze mogen mach-

tig zijn, maar datgene waar ze het meest naar verlangen hebben ze niet. Nu de grensmuur het heeft begeven, kunnen ze er op jagen, net als wij en net als anderen.'

De blik van de andere man schoot onrustig heen en weer. 'Maar toch, hun domein ligt ver weg. Denk je echt dat zij het kunnen zijn geweest? Zo ver van hun eigen land?'

'Ik ben de Shun-tuk zelf nog nooit tegengekomen en ik hoop ze ook nooit te ontmoeten.' De grote man streek met zijn dikke vingers door zijn natte, vlassige haar en bestudeerde peinzend de donkere rij bomen. 'Maar ik heb gehoord dat ze op andere halfmensen jagen om te oefenen, totdat ze mensen met een ziel vinden.

Dit lijkt op hun manier van optreden. Ze jagen doorgaans 's nachts. Als hun prooi zich op open terrein bevindt, zoals hier, slaan ze met een grote overmacht snel en genadeloos toe. Voor dat iemand in de gaten heeft dat ze eraan komen of tijd om te reageren, is het al voorbij. Vaak verslinden ze een paar mensen die ze overvallen, maar de meeste nemen ze mee voor later.'

'Hoe zit het dan met deze twee? Waarom zouden ze die hebben achtergelaten?'

'Dat zouden ze nooit doen. Waarschijnlijk hadden ze zo'n haast om een paar van hun gevangenen op te vreten en de rest mee te nemen dat ze deze twee onder het zeildoek niet hebben opgemerkt.'

De kleinere man pulkte even aan een splinter aan het uiteinde van de laadbak, terwijl hij nauwlettend de omgeving afspeurde. 'Ik heb horen vertellen dat Shun-tuk vaak teruggaan om naar achterblijvers te zoeken.'

'Dat heb je goed gehoord.'

'Dan moeten we maken dat we hier wegkomen voor het geval ze terugkomen. Als ze eenmaal in de greep van de bloedlust zijn, zouden ze ons zonder pardon verslinden.'

Richard voelde dat een krachtige hand zijn enkel vastgreep. 'Ik dacht dat je deze wel zou willen opeten voordat hij doodgaat en zijn ziel hem kan verlaten.'

De andere man pakte Richards andere enkel vast. 'Misschien kunnen we hem beter eerst naar een veilige plek brengen waar de

Shun-tuk ons niet zo snel zullen vinden en zich ermee kunnen bemoeien. Ik wil liever niet worden overrompeld als we eenmaal bezig zijn. Voor die andere kunnen we een leuk bedragje opstrijken. Er zijn er zat die alles overhebben voor een mens met een ziel. Zelfs de Shun-tuk zouden voor zo iemand onderhandelen.'

'Dat is een gevaarlijk idee.' Hij dacht er even over na. 'Maar je hebt gelijk: de Shun-tuk zouden er grof geld voor betalen.' In zijn stem was de wolfachtige honger weer te horen. 'Maar deze is van mij.'

'Er is genoeg voor ons allebei.'

De ander gromde. Hij leek al in de ban van zijn eigen hunkering. 'Maar alleen één ziel.'

'Die is van degene die hem verslindt.'

'Genoeg gepraat,' snauwde de grote man. 'Ik ga hem halen.'

Toen Richard uit de wagen werd gesjord, worstelde hij nog steeds om bij zijn positieven te komen en de vreemde dingen te begrijpen die hij hoorde. De waarschuwingen over de gevaren van het Duistere Land herinnerde hij zich nog goed. Hij was genoeg bij bewustzijn om te beseffen dat het van levensbelang was om de twee mannen niet te laten merken dat hij begon bij te komen.

Zijn bovenlijf schuurde over de grond toen hij snel bij zijn enkels uit de laadbak werd getrokken. Hij probeerde zijn schouders beschermend op te trekken, maar omdat zijn handen waren vastgebonden kon hij zijn schouders of armen niet doeltreffend gebruiken om te verhinderen dat zijn hoofd tegen de rotsachtige bodem knalde. De pijn was verbijsterend scherp, gevolgd door een alles omhullende, uitnodigende zwarteheid waarvan hij wist dat die hem noodlottig zou worden als hij eraan toegaf.

Hij concentreerde zich op de omgeving, speurend naar een vluchtroute om zijn geest alert te houden. In het vage maanlicht zag hij dat de wagen er eenzaam en verlaten bij stond in de wildernis. De paarden waren verdwenen.

Hoewel hij niemand in de buurt zag, ontdekte hij wel botten vlakbij. Ze waren niet verbleekt door de zon, maar donker gevlekt door geronnen bloed en stukjes huid. Hij kon de groeven zien waar tanden elk flintertje weefsel van het bot hadden proberen te schrapen.

De botten waren van een mens.

Hij herkende ook flarden van uniformen. Dat waren de uniformen van het Eerste Rot, zijn persoonlijke lijfwacht. Kennelijk hadden in ieder geval een paar van hen hun leven gegeven om Richard en Kahlan te verdedigen.

De kleinste van de twee mannen hield nog altijd Richards enkel vast. Blijkbaar wilde hij zijn buit niet loslaten. De andere man stond erbij te kijken naar het ding dat hij over de bodem van de wagen naar buiten had getrokken.

Het was zijn zwaard, besefte Richard.

De man die het zwaard vasthield trok Kahlan een stukje onder het zeildoek vandaan. Haar knieën waren gebogen en haar onderbenen bungelden over de rand van de laadbak.

Terwijl de man zijn aandacht op haar had gericht, maakte Richard van de gelegenheid gebruik om rechtop te zitten en naar zijn zwaard te graaien. De man rukte het opzij voordat Richard zijn vingers om het gevest kon klemmen. Omdat zijn handen en voeten waren vastgebonden, had hij niet genoeg bewegingsruimte gehad om het op tijd vast te grijpen.

De twee mannen deinsden achteruit. Ze hadden er niet op gerekend dat hij bij bewustzijn was. Richard had het voordeel van de verrassing verspeeld zonder er iets mee te hebben bereikt.

Als reactie op het feit dat hij wakker was, besloten de mannen geen moment meer te verspillen. Grommend als hongerige wolven stortten ze zich op hem en vielen hem aan als beesten in de greep van een woeste vraatzucht. Het was zo'n bizarre situatie dat hij het amper kon geloven.

De kleinste van de twee scheurde Richards hemd open. De blik van de man straalde een onvoorstelbare wreedheid uit. De grote vent dook meteen met blikkerende tanden naar Richards nek. Instinctief trok Richard zijn schouder op, waardoor hij de uitval op het nippertje kon afweren. Om zijn kwetsbare hals te beschermen draaide hij echter zijn schouder naar de aanvallers toe.

Hij schreeuwde het uit van pijn toen hij tanden in zijn bovenarm voelde zinken. Het was duidelijk dat hij iets moest doen, en snel ook.

Er schoot hem maar één ding te binnen: zijn gave. In gedach-

ten daalde hij diep in zichzelf af, waar hij wanhopig dodelijke krachten aanboorde en een dringend beroep deed op de kracht die zijn geboorterecht was.

Er gebeurde niets.

Zijn woede en wanhoop, en ook zijn angst om Kahlan, waren zo groot dat alle voorwaarden aanwezig waren om zijn gave op te wekken. In het verleden had die altijd op zo'n cruciale behoefte gereageerd. De kracht ervan zou zich bulderend moeten laten gelden.

Het leek wel alsof hij geen gave bezat die hij kon oproepen.

Blijkbaar niet in staat die te ontketenen nu zijn polsen en enkels waren vastgebonden, had hij geen doeltreffende manier om de twee mannen van zich af te houden.